Dosarul nr. 3a-1035/25; (2-21106569-02-3a-27032025)
Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Centru (judecător Cazacu Grigorii)

D E C I Z I E

08 iulie 2025 mun. Chișinău

Colegiul civil, co*****cial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

în componența:
Președintele completului, judecătorul Mîra Ghenadie
Judecătorii Bostan Angela și Dașchevici Grigore
Grefier Papuc Daniela

examinând în ședință închisă apelul depus de avocatul Dulghieru Diana în interesele apelantului T***** O*****, împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 22 ianuarie 2025,

în cauza de contencios administrativ la acțiunea înaintată de T***** O***** către Inspectoratul General pentru Migrație privind anularea deciziei nr. 40/21/DAI din 18.06.2021 prin care a fost respinsă cererea de azil; obligarea acordării azilului, statutului de refugiat pe teritoriul Republicii Moldova,

c o n s t a t ă:

Pretențiile reclamantului:

La data de 16 iulie 2021 avocatul Adam Alexandru, în interesele reclamantului T***** O*****, a înaintat o cerere de chemare în judecată împotriva Biroului de Migrație și Azil al MAI RM (în prezent Inspectoratul General pentru Migrație), solicitând anularea deciziei nr. 40/21/DAI din 18.06.2021 prin care a fost respinsă cererea de azil; obligarea acordării azilului și statutului de refugiat pe teritoriul Republicii Moldova.

În motivarea acțiunii reclamantul a invocat existența unei te*****i bine întemeiate de persecutare, fundamentată pe motive etnice (apartenența la comunitatea *****), în raport cu condamnările penale suferite în statul de origine – Republica ***** , considerate de acesta ca fiind expresia unor persecuții motivate de discriminare. Reclamantul a relatat că ulterior unei condamnări pentru întârzierea achitării impozitelor, a fost sancționat cu o pedeapsă privativă de libertate de ***** pentru presupusa implicare într-un *****, în condițiile în care neagă orice vinovăție.

Potrivit poziției exprimate în cerere, T***** O***** apreciază că situația sa juridică intră sub incidența art. 1 p. A2 din Convenția de la Geneva din 1951 privind statutul refugiaților, întrucât se află în afara statului de cetățenie și nu dorește să se pună sub protecția acestuia, ca urmare a unor te*****i justificate de a fi persecutat pe criterii de rasă, naționalitate și apartenență la un grup social.

Reclamantul consideră că respingerea cererii de azil reprezintă o încălcare a dispozițiilor Legii nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, în special art. 17, art. 19, art. 42 și art. 48, întrucât autoritatea competentă a omis să efectueze o analiză completă a circumstanțelor individuale ale solicitantului, limitându-se la o apreciere formală, lipsită de profunzime.

A mai invocat reclamantul și prevederile referitoare la protecția umanitară subsidiară, arătând că în temeiul art. 19 din Legea nr. 270/2008, această formă de protecție se impune în

situația în care există motive serioase și întemeiate de a crede că în eventualitatea returnării în statul de origine, persoana ar fi expusă unor tratamente inumane, tortură sau alte forme de vătămare gravă, în sensul art. 45 alin. (3) din aceeași lege.

În ceea ce privește legalitatea actului administrativ contestat, reclamantul a argumentat că acesta a fost emis cu încălcarea normelor imperative de drept administrativ, în speță ale Codului administrativ, respectiv: art. 3 (scopul legislației administrative), art. 5–7 (definirea activității administrative și a autorităților publice), art. 10 (noțiunea de act administrativ individual), art. 17 (drept vătămat) și art. 20–21 (respectarea principiului legalității și a dreptului la acțiune în contencios administrativ). Reclamantul a subliniat că decizia contestată, în calitate de act administrativ individual, a produs efecte juridice directe asupra statutului său legal și prin urmare, trebuie să fie supusă unui control judecătoresc efectiv.

Susține că în lipsa unei analize individualizate și obiective a cererii de azil, în conformitate cu principiile fundamentale consacrate de jurisprudența internațională în materie, drepturile reclamantului la protecție internațională au fost încălcate, iar activitatea autorității publice în cauză se situează în afara cadrului legal și constituțional.

Având în vedere ansamblul considerentelor prezentate, reclamantul solicită instanței să constate caracterul nelegal al deciziei administrative nr. 40/21/DAI din 18.06.2021, să dispună anularea acesteia și pe cale de consecință, să oblige autoritatea pârâtă la acordarea statutului de refugiat, ori, subsidiar, a protecției umanitare, în conformitate cu prevederile legale și convenționale aplicabile.

Poziția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 22 ianuarie 2025, a fost respinsă ca nefondată acțiunea în contencios administrativ înaintată de O***** T*****.

Solicitarea apelantului:

La data de 24 ianuarie 2025 avocatul Dulghieru Diana, în interesele apelantului O***** T*****, a contestat cu apel hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 22 ianuarie 2025, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi decizii prin care acțiunea să fie admisă.

Argumentele părților:

În motivarea apelului declarat, reprezentantul apelantului a reiterat argumentele de fapt și de drept invocate în cererea introductivă, subliniind că prima instanță a dispus în mod nelegal respingerea acțiunii. Potrivit susținerii apelantului, instanța de fond a aplicat greșit normele de drept material iar circumstanțele esențiale pentru soluționarea cauzei nu au fost pe deplin identificate și analizate, ceea ce a condus la pronunțarea unei hotărâri vădit netemeinice.

Susține că în cazul returnării reclamantului în Republica *****, există un risc real de persecutare, motiv pentru care acesta refuză întoarcerea în statul de origine, invocând în acest sens, atât dispozițiile Legii nr. 270/2008 privind azilul, cât și standardele internaționale în materie de protecție a refugiaților.

Totodată, apelantul consideră că instanța de fond nu a respectat obligația legală de a cerceta în mod complet și efectiv cererea de azil, astfel cum prevede art. 42 din Legea nr. 270, potrivit căruia autoritățile competente și implicit, instanța, au obligația de a analiza toate aspectele relevante ale cererii, în colaborare cu solicitantul.

Mai mult, în conformitate cu art. 48 din aceeași lege, evaluarea te*****ii bine întemeiate de persecuție trebuie să se întemeieze atât pe fapte anterioare părăsirii țării de origine, cât și pe evenimentele ulterioare, aspecte omise în mod nejustificat de instanța de fond.

În aceste condiții, apelantul apreciază că hotărârea instanței de fond este nelegală și netemeinică, fiind pronunțată cu ignorarea probelor administrate și a normelor incidente în cauză.

Prin urmare, se impune admiterea apelului, casarea hotărârii pronunțate de prima instanță și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă integral, în conformitate cu capetele de cerere formulate.

La data de 15 mai 2025 reprezentantul intimatului Inspectoratul General pentru Migrație a depus referință, solicitând respingerea apelului și menținerea hotărârii primei instanțe.

Poziția participanților la proces în cadrul ședinței de judecată a instanței de apel:

Apelantul O***** T***** în ședință nu a fost prezent, iar avocatul a invocat că clientul său solicită amânarea ședinței de judecată, deoarece din motive de sănătate nu a putut să se prezinte.

Instanța de judecată a pus în discuție demersul apelantului privind amânarea ședinței de judecată, la care reprezentantul intimatului a invocat că consideră posibilă examinarea cauzei în lipsa apelantului în condițiile în care este prezent avocat. Deliberând pe loc, Completul judiciar prin încheiere protocolară a dispus examinarea cauzei în lipsa apelantului, ținând cont că este a doua cerere de amânare din partea apelantului, cu atât mai mult fiind prezent reprezentantul apelantului care poate asigura apărarea efectivă a drepturilor clientului său.

Reprezentantul apelantului O***** T*****, avocatul Dulghieru Diana a solicitat admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi decizii prin care acțiunea să fie admisă.

Reprezentantul intimatului Inspectoratul General pentru Migrație, Armanu Igor în ședința de judecată a solicitat respingerea apelului, cu menținerea hotărârii primei instanțe.

Aprecierea instanței de apel:

Audiind explicațiile participanților prezenți în cadrul ședinței de judecată, studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru consideră că apelul este admisibil, însă este neîntemeiat și urmează a fi respins, cu menținerea hotărârii primei instanțe din următoarele considerente.

Referitor la admisibilitatea apelului:

În conformitate cu prevederile art. 236 alin. (1) din Codul administrativ, instanța de apel examinează din oficiu admisibilitatea apelului.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 232 alin. (1) din Codul administrativ, apelul se depune la instanța de judecată care a emis hotărârea contestată în termen de 30 de zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, dacă legea nu stabilește un termen mai mic.

Totodată, în conformitate cu prevederile art. 232 alin. (2) din Codul administrativ, motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanța de judecată care a emis hotărârea contestată.

Din actele cauzei rezultă că dispozitivul hotărârii a fost pronunțat la 22 ianuarie 2025, apelul nemotivat fiind depus la 24 ianuarie 2025, hotărârea motivată a fost notificată reprezentantului apelantului la 21 martie 2025 (f.d.105), iar motivarea apelului a fost prezentată prin intermediul oficiului poștal la 16 aprilie 2025, fapt ce denotă respectarea de către apelant a termenului de apel, reglementat de art. 232 Cod administrativ.

Conform art. 233 alin. (2) din Codul administrativ, cererea de apel se semnează de apelant sau de reprezentantul lui legal ori împuternicit.

Cererea de apel a fost semnată de avocatul Dulghieru Diana, în interesele apelantului

O***** T*****, fiind împuternicit în baza mandatului avocațial seria MA nr. 1770977 din 12.09.2022 (f.d. 62). În astfel de circumstanțe, Completul judiciar concluzionează că apelul trece testul admisibilității, instanța de apel urmând să examineze cauza în fond.

Referitor la fondul apelului:

În conformitate cu art. 240 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, examinând cererea de apel, instanța de apel adoptă una dintre următoarele decizii: respinge apelul […].

Potrivit art. 219 alin. (1)-(4) din Codul administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.

Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces.

Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

Conform jurisprudenței CtEDO, instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil, pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii și să nu se limiteze doar la însușirea motivelor și concluziilor date de instanța inferioară. (Hirro Balani vs Spania, nr. 18064/91 din 09 decembrie 1994 §27; Georgiadis vs Grecia nr. 21522/93 din 29 mai 1997 §43).

Cercetând starea de fapt, Completul judiciar a stabilit că la data de 19 aprilie 2021 T***** O***** a înaintat o cerere de azil în Republica Moldova. T***** O***** a declarat că s-a născut la data de ***** în orașul *****, *****. Este de naționalitate ***** și de religie *****. În susținerea identității sale, reclamantul (solicitantul de azil) a prezentat la Direcția azil și integrare (în continuare Direcție) copia buletinului de identitate național seria ***** nr.*****, și copia pașaportului național seria ***** valabil până la *****.

Cu referire la originalul pașaportul național, solicitantul a menționat că acesta a fost reținut la Ambasada ***** din Chișinău, în timp ce a dorit să-și exercite dreptul la vot, la alegerile din *****. În cadrul interviului solicitantul a menționat că este originar din or. *****, *****.

Cu referire la motivul plecării din țara de origine, solicitantul a invocat că a plecat din cauza condamnărilor pe care le are în *****. Potrivit declarațiilor solicitantului, în anul ***** a fost condamnat cu închisoare pe o perioadă de 6 ani pentru faptul că a întârziat să achite impozitul la Inspectoratul Fiscal de Stat.

Ulterior eliberării din penitenciar, apelantul a fost condamnat din nou la o pedeapsă privativă de libertate de *****, ca urmare a implicării sale într-un conflict în care au fost utilizate arme de foc, motiv care, potrivit susținerilor acestuia, l-a determinat să părăsească teritoriul ***** și să solicite azil în Republica Moldova. Conform afirmațiilor solicitantului, pedepsele menționate i-au fost aplicate pentru faptul că este de etnie *****.

Cu referire la motivul solicitării azilului în Republica Moldova, T***** O***** a declarat că refuză să execute o pedeapsă privativă de libertate de aproximativ ***** în statul de origine, susținând că aceasta i-a fost aplicată pe nedrept, în lipsa unei culpe reale. Totodată, a menționat că dorește să rămână pe teritoriul Republicii Moldova, unde și-a întemeiat o familie și are un copil minor. În continuare, solicitantul a declarat că a venit în Republica Moldova, imediat ce s-a eliberat din penitenciar în anul ***** după ce și-a ispășit pedeapsa de 6 ani privațiune de libertate.

Ulterior, solicitantul a mai declarat că în urmă cu aproximativ trei ani, s-a convertit la religia creștină. Cu toate acestea, întrebat dacă în opinia sa, această convertire l-ar expune unui pericol real în cazul returnării în *****, solicitantul a afirmat că potrivit cunoștințelor sale, nu există niciun risc specific pentru persoanele de confesiune creștină în statul de origine.

La 18 iunie 2021 Biroul migrație și azil a emis Decizia nr. 40/21Dai, prin care a respins cererea de azil depusă de T***** O*****.

La data de 16 iulie 2021 avocatul Adam Alexandru, în interesele reclamantului T***** O*****, a înaintat o cerere de chemare în judecată împotriva Biroului de Migrație și Azil al MAI RM (în prezent Inspectoratul General pentru Migrație), solicitând anularea deciziei nr. 40/21/DAI din 18.06.2021 prin care a fost respinsă cererea de azil; obligarea acordării azilului și statutului de refugiat pe teritoriul Republicii Moldova.

Fiind învestită cu judecarea cauzei în fond, prima instanță a concluzionat asupra netemeiniciei acțiunii, dispunând respingerea acesteia.

Verificând legalitatea hotărârii contestate în raport cu prevederile legale aplicabile la caz și criticile aduse în apel, Colegiul civil, co*****cial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru consideră justă concluzia instanței de fond despre netemeinicia acțiunii reclamantului, soluția fondului având la bază cumulul dovezilor administrate în cadrul dezbaterilor judiciare, cărora le-a fost dată aprecierea juridică cuvenită.

În contextul pretențiilor deduse judecății, Completul judiciar reține că în conformitate cu prevederile art. 17 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 27/2008, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei te*****i bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei te*****i, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținînd nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei te*****i, nu dorește să se reîntoarcă.

Potrivit art. 45 din Legea citată, (1) Actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art.17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art.15 alin.(2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărîrea Parlamentului nr.1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sînt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit.a).

(2) Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin.(1) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci cînd îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art.17; f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

(3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b)

tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de ***** internațional sau intern.

În conformitate cu art. 47 din Legea nr. 270/2008, Agenți de persecuție sau vătămări grave sînt: a) statul; b) partidele sau organizațiile care au sub control statul sau o parte importantă din teritoriul statului; c) agenții neguvernamentali, în cazul în care se poate demonstra că agenții menționați la lit.a) și b), inclusiv organizațiile internaționale, nu pot sau nu doresc să acorde o protecție împotriva persecuției sau a vătămărilor grave în sensul art.471.

Conform art. 47/1 din Legea nominalizată, (1) Protecția împotriva persecuției sau a vătămărilor grave poate fi asigurată numai de către: a) stat; b) partide sau organizații, inclusiv organizații internaționale care controlează statul sau o parte importantă din teritoriul acestuia, cu condiția ca acestea să fie dispuse și în măsură să ofere protecție în conformitate cu alin.(2). (2) Protecția împotriva persecuției sau vătămărilor grave trebuie să fie efectivă și să nu aibă un caracter temporar. Aceasta se acordă, în general, atunci cînd agenții menționați la alin.(1) iau măsuri rezonabile pentru a împiedica persecuția sau vătămările grave, atunci cînd dispun de un sistem juridic eficient care să permită descoperirea, urmărirea penală și sancționarea acțiunilor ce constituie o persecuție sau o vătămare gravă și atunci cînd solicitantul are acces la o astfel de protecție.

Așa deci, în cadrul examinării cauzei s-a stabilit că T***** O***** fiind de etnie ***** a primit o pedeapsă de cinci ori mai mare în comparație cu conaționalii turci. Cu toate acestea, s-a stabilit că autoritățile de stat nu au o poziție împotriva conaționalilor *****, ci anume împotriva separatiștilor ***** care prezintă pericol pentru securitatea națională a țării. De asemenea conform declarațiilor solicitantului, dânsul nu a avut probleme cu autoritățile de stat și nici nu a făcut parte din vreun partid politic.

În continuare, s-a concluzionat că solicitantul de azil nu a individualizat nici o acțiune care ar fi îndreptată asupra sa, ce ar prezenta un pericol pentru viața personală. Dânsul a relevat în cadrul interviului despre faptul că a comis două infracțiuni pentru care a fost condamnat și urmează să-și ispășească pedeapsa aplicată conform legii.

De asemenea, reclamantul nu a identificat nici un motiv imperios de temere, ci a relatat un caz care ar putea fi calificat drept o aventură a solicitantului. Totodată, analizând motivele invocate de către solicitantul de azil în ceea ce ține de motivul părăsii țării de origine și solicitării azilului, s-a conchis că acesta nu a individualizat nici o temere rezonabilă.

Totodată se atestă că, solicitantul de azil nu a individualizat nici o acțiune care ar fi îndreptată asupra sa, ce ar prezenta un pericol pentru viața personală. Dânsul nu a estimat nici o acțiune individuală îndreptată asupra sa. În acest context, potrivit pct. 22 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției de la 1951 cu privire la statutul refugiaților, „statutul de refugiat se aplică și oricărei persoane care datorită agresiunii externe, ocupației, dominației străine fie într-o parte a teritoriului fie în întreaga țară de origine sau a cărei cetățenie o are, este obligată să părăsească locul de reședință obișnuită pentru a căuta refugiu într-un alt loc din afara țării sale de origine sau a cărei cetățenie o are” la baza definiției date, rezultă că solicitantul de azil nu a identificat nici un motiv de agresiune, dominație străină sau existența unor evenimente care au tulburat ordinea publică în localitatea sa natală, precum și în sudul țării. Nu are nici un motiv de temere, mai mult ca atât s-a bazat și a relatat informații destul de neclare. La evaluarea persecuției s-a ținut cont de faptul că solicitantul nu a oferit suficiente detalii și probe care ar confirmă faptul că dânsul se afla în vizorul autorităților de stat și este considerat ca o persoană care prezintă pericol pentru ordinea

publică a statutului.

Astfel, potrivit pct.106 din Manualul referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, ori de câte ori este posibil, protecția națională are prioritate față de proiecția internațională.

În acest sens se reține că, potrivit Manualului referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolul din 1967 privind statutul refugiaților. pct. 106. Această clauză, care este într-o mare măsură explicativă prin ea însăși, are ca scop să excludă de la statutul de refugiat toate persoanele ce au dubla sau multiplă cetățenie și care pot să solicite protecția a cel puțin una dintre țările ai căror cetățeni sunt. Ori de câte ori este posibil, protecția națională are prioritate față de protecția internațională.

Tot în acest context, se atestă că în defavoarea solicitantului de azil a fost luat în considerare faptul că acesta nu a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în țara sa de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enumerate în definiția refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă din aceleași motive dacă s-ar întoarce acolo.

Cu referire la aserțiunea reclamantului precum că riscă să fie deținut pe nedrept, prima instanță corect a făcut trimitere la pct. pct. 56 din Manualul referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolul din 1967 privind statutul refugiaților noțiunea de „pedeapsă” este definită în modul următor: este important de a efectua o distincție clară între persecuție si pedeapsă prevăzută pentru o infracțiune de drept comun. Persoanele ce fug pentru a scăpa de urmăriri sau pedepse pentru astfel de infracțiuni, în mod normal nu sunt refugiați. Refugiatul este o victimă - sau potențială victimă a injustiției și nu o persoană ce fuge de justiție, ce se află în procedura de extrădare în vederea tragerii la răspundere penală pentru comiterea infracțiunii de fraudă prin corespondență.

Conform art. 42 din Legea nr. 270/2008, (1) La soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt și de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plîngere. (2) La soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia. (3) În vederea îndeplinirii obligațiilor prevăzute la alin.(1) și (2), autoritățile competente să soluționeze cererile de azil pot solicita expertize, consulta experți, efectua verificări referitoare la identitatea solicitanților, în condițiile legislației în vigoare.

Potrivit pct. 51 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, nu există o definiție universală acceptată a „persecuției”, iar diferitele tentative de a formula o astfel de definiție au avut un succes limitat. Din Articolul 33 al Convenției din 1951, se poate deduce că o amenințare a vieții sau a libertății pe motiv de rasă, religie, naționalitate, opinie politică sau apartenență la un anumit grup social constituie întotdeauna persecuție. Alte violări grave ale drepturile omului din aceleași motive - vor constitui, de asemenea, persecuție.

Potrivit art. 63 din Legea nr. 270/2008,

(1) Cererea de azil este considerată abuzivă dacă:

a) solicitantul a indus în eroare autoritățile în ceea ce privește identitatea și/sau cetățenia sa, și/sau autenticitatea documentelor sale, prezentînd informații sau documente false ori tăinuind informații și documente relevante care ar fi putut avea o influență nefavorabilă asupra deciziei;

b) solicitantul a depus o altă cerere de azil, furnizînd alte date personale;

c) solicitantul nu a furnizat nici o informație care să stabilească cu un grad rezonabil de

certitudine identitatea sau cetățenia sa ori nu a prezentat cu rea-credință acte de identitate sau documente de călătorie care ar fi fost de ajutor la stabilirea identității sau a cetățeniei sale;

d) solicitantul a depus cerere numai pentru a amîna sau a împiedica punerea în executare a unei decizii anterioare sau iminente care ar conduce la expulzarea sa.

(2) Cererea de azil este considerată evident nefondată dacă:

a) solicitantul a făcut declarații incoerente, contradictorii, puțin plauzibile sau insuficiente, care fac, în mod cert, neconvingătoare afirmația sa că a fost supus unor persecuții;

b) solicitantul a depus o cerere nouă în care nu invocă noi elemente relevante cu privire la situația sa personală ori la situația din țara sa de origine;

c) solicitantul a intrat pe teritoriul Republicii Moldova în mod ilegal ori și-a prelungit ilegal șederea și, fără un motiv valabil, nu s-a prezentat la autorități și/sau nu a depus cerere de azil cît mai curînd posibil, avînd în vedere circumstanțele intrării sale în teritoriu.

(3) Motivele specificate la alin.(1) și (2) nu pot să prevaleze te*****ii bine întemeiate de persecuție, conform art.48.

Instanța atestă că potrivit pct. 51 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, nu există o definiție universală acceptată a „persecuției", iar diferitele tentative de a formula o astfel de definiție au avut un succes limitat.

Din Articolul 33 al Convenției din 1951 se poate deduce că, o amenințare a vieții sau a libertății pe motiv de rasă, religie, naționalitate, opinie politică sau apartenență la un anumit grup social constituie întotdeauna persecuție. Alte violări grave ale drepturile omului din aceleași motive - vor constitui, de asemenea, persecuție.

Potrivit pct. 22 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Converfției de la 1951 cu privire la statutul refugiaților, „statutul de refugiat se aplică și oricărei persoane care datorită agresiunii externe, ocupației, dominației străine fie într-o parte a teritoriului fie în întreaga țară de origine sau a cărei cetățenie o are, este obligată să părăsească locul de reședință obișnuită pentru a căuta refugiu într-un alt loc din afara țării sale de origine sau a cărei cetățenie o are" la baza definiției date, rezultă că solicitantul de azil nu a identificat nici un motiv de agresiune, dominație străină sau existența unor evenimente care au tulburat ordinea publică în localitatea sa natală. Nu are nici un motiv de temere, mai mult ca atât s-a bazat și a relatat informații destul de ambigue.

Potrivit pct. 62 din Manualul UNHCR, Referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat, în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților: Un migrant este o persoană care, din motive diferite de cele conținute în definiție, își părăsește voluntar țara în vederea stabilirii sale în altă parte. El se poate deplasa din dorința de schimbare sau de aventură, din motive familiale sau din alte motive de natură personală. Dacă acesta se deplasează exclusiv din considerente economice, este un migrant economic și nu un refugiat. Potrivit pct. 71 din Manualul UNHCR: Declarația universală a drepturilor omului și Pactul internațional relativ la drepturile civile și politice proclamă dreptul la libertatea de gândire, de conștiință și de religie, drept ce include libertatea unei persoane de a-și schimba religia și convingerile sale deopotrivă în public și în particular, prin educație, practicare, cult și ritualuri.

Potrivit pct. 72 din Manualul UNHCR: Persecuțiile din „motive religioase" poate lua diferite forme, de exemplu, interzicerea apartenenței la o comunitate religioasă, de a practica un cult în public sau în particular, de a da sau a primi educație religioasă, sau aplicarea de măsuri grave de discriminare față de persoane deoarece își practică religia sau aparțin unei anumite

comunități religioase.

Potrivit pct. 73 din Manualul UNHCR: în mod normal, simpla apartenență la o comunitate religioasă nu va fi suficientă pentru a justifica temeinicia unei cereri de recunoaștere a statutului de refugiat. Cu toate acestea, pot exista circumstanțe speciale în care simpla apartenență poate fi o justificare suficientă.

Raportând cadrul legal citat la circumstanțele cauzei, Completul judiciar consideră că prima instanță a ajuns la o concluzie corectă despre netemeinicia acțiunii reclamantului.

Or, în defavoarea solicitantului de azil a fost luat în considerare faptul că acesta nu a dovedit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în țara sa de origine, ar deveni intolerabilă pentru sine și nu rezultă existența unei temeri întemeiate, astfel că temerea reclamantului (solicitantului de azil) cu privire cererea de azil nu este întemeiată din punct de vedere subiectiv și obiectiv.

În lumina celor menționate, Completul judiciar este de acord cu poziția instanței de fond că dezideratele reliefate supra au fost respectate, iar argumentele invocate în suportul acțiunii nu sunt susceptibile să determine anularea deciziei nr. 40/21/DAI din 18.06.2021 privind respingerea cererii de azil. Or, de către autoritatea pîrîtă a fost respectată procedura de emitere a actului administrativ și ultimul este emis în corespundere cu normele legii materiale aplicabile speței, instanța nu a constatat admiterea a careva abateri la emiterea actului administrativ individual defavorabil emis în privința reclamantului, legalitatea acestuia nefiind pusă la îndoială de către instanța de judecată, or, contrariul nu a fost demonstrat în cadrul procesului de judecată organizat cu respectarea principiilor contradictorialității și al egalității de tratament, ceea ce denotă că temei de admitere a acțiunii reclamantului nu există.

Completul specializat va respinge ca neîntemeiat argumentul apelantului că hotărârea primei instanțe urmează a fi casată, deoarece concluziile expuse în hotărâre sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei. Or, analizând conținutul hotărârii contestate, Completul judiciar reține că hotărârea primei instanțe este una legală, motivată și bine argumentată, făcând referire la normele de drept material și procedural, dând o apreciere probelor prezentate de către părți, determinând circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciind corect caracterul raportului juridic dintre părți, aplicând legea aplicabilă soluționării cauzei și admisibilitatea acțiunii, având o motivație și o analiză clară.

Alte argumente invocate de apelant în susținerea poziției sale, nu pot fi reținute de instanța de apel, deoarece se combat cu cele invocate mai sus și se referă la circumstanțele care au fost constatate și elucidate pe deplin de prima instanță, având la bază cumulul de probe, care au fost administrate și apreciate cu respectarea normelor de drept procedural și susținute de normele de drept material.

În consecință, instanța de apel reține prin prisma jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume cauza Rebait și alții c. Franței, că art. 6 par. 1) al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.

Astfel, dat fiind că argumentele apelantului sunt nefondate și combătute integral prin concluziile relatate supra, în speță lipsind temeiuri legale pentru casarea hotărîrii contestate, Colegiul conchide că apelul declarat este integral nefondat și pasibil de a fi respins.

Din considerentele menționate și având în vedere că prima instanță a elucidat deplin circumstanțele cauzei, a aplicat corect normele materiale și a adoptat o hotărîre întemeiată și

legală, cu respectarea normelor procedurale, iar cererea de apel este neîntemeiată, Colegiul ajunge la concluzia de a respinge cererea de apel.

În conformitate cu art. 240 alin. (1) lit. a) Codul administrativ, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

D E C I D E:

Se respinge apelul depus de avocatul Dulghieru Diana în interesele apelantului T***** O*****.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 22 ianuarie 2025.

Decizia este executorie din momentul emiterii, însă poate fi atacată la Curtea Supremă de Justiție cu recurs în termen de două luni.

Președintele ședinței, judecător Mîra Ghenadie

Judecătorii Bostan Angela

Dașchevici Grigore